

Kantoorbrevet

“OP KANTOOR MOET JE REKENING HOUDEN MET ELKAAR. GEEN RIJSTWAFELS, GEEN SPEAKERTELEFOON EN GEEN ELLENLANGE VERHALEN. HEEL REDELIJK. NU NOG EEN VERBOD OP COLLEGA'S DIE MAANDAGOGHTEND VÓÓR NEGEN UUR OPVALLEND VROLIJK ZIJN.”

‘Een kantoorbrevet?’ Mompel ik. Fien laat mij de email zien. Ze kijkt er helemaal vrolijk bij. Iedereen is weer terug van vakantie. Bruin. Uitgerust. En verhalen. De komende maanden wordt het drukker op kantoor. Meer werkgevers willen hun mensen terug achter het bureau. En dus is er een kantoorbrevet. Een soort rijbewijs voor kantoomensen. Regel één: houd je vakantieverhaal kort. Als iemand vraagt: ‘Hoe was Turkije?’ is het correcte antwoord: ‘Heerlijk.’ Niet: ‘Nou, we vlogen dus om kwart over zes en toen had Dirkje bij de security...’ Foto's zijn ook aan regels gebonden. Eén vakantiefoto. Eén babyfoto.

Een andere regel: geen gesprekken op de speaker. Wie ooit heeft bedacht dat een afdeling wil meeluisteren naar een gesprek tussen jou en de tandartsassistente. Ook belangrijk: het flexbureau. Teun legt 's morgens zijn handdoek neer en verdwijnt vervolgens zes uur. Dat is geen flexwerken. Dat is Salou. En toch geloof ik in kantoor. Juist bij **TOP**. Logistiek is mensenwerk. Even naar iemand toelopen. Overleggen. Samen iets oplossen. Een klant helpen als een zending anders loopt dan gepland. Dat gaat sneller naast elkaar dan via vijftien Teams-berichten en een digitale ‘check-in’. Maar dan moeten we ons natuurlijk wel gedragen. Dus Fien is vóór het kantoorbrevet.

Theorie-examen. Praktijkttoets. Tien punten. Bij overtredingen puntenaftrek. Ik vrees dat ik weinig kans maak. Te lange vakantie verhalen: min twee. Cappuccino bij mijn toetsenbord: min één. Foto van mijn kleinkinderen laten zien: brevet ingenomen. Hm. ‘Geen foto's van mijn bende van ellende?’ mompel ik nog een keer. Prima. Ik werk thuis.

Liefs, Hetty